

az érzelmek villanyos kitörése szakasztott félbe.«

Pályájának második felét szónoki diadalai teszik fényessé. De emlékezetesek kritikai munkái is. Nevéhez fűződik a magyar műballadaköltés megalapításának dicsősége is. Ő írta meg az első magyar dramaturgiai tanulmányt is. Ehhez hasonló értékes drámaelemzést sok ideig nem tudtak felmutatni esztétikusaink. Részt vett a nyelvújítás nagy munkájában is s ki tudná itt részletezni sokoldalú tevékenységét, amit a magyar irodalom terein végzett, — de mindezek tanulságul szolgálnak arra, mily hatalmas munkaerő lakozott ebben a puritán jellemű, nagy hazafiban, aki, ha a sors olyan viszonyok közé engedte volna jutni, mint más népek nagy költőit, talán fényes betűkkel írhatta volna be nevét egész Európa műveltségtörténetébe. De a mi számunkra így is nagyra nőtt; nagyra nőtt ezernyi gondja és baja közt is, nagyra nőtt, mint önmaga panaszkolta, »a glédához kötötten« is — nagyra nőtt az álmosdi és csekei pusztaságban is!

Halhatatlanná...

Kölcsey

*Hányatott hazáját
Lángolón szerette:
Honfiúi gonddal
Virrasztott felette.
Tudta, hogy nyelvében
Él, virul a nemzet:
Védte, mint apostol,
A szép magyar nyelvet.*

*Két századok végkép
Elnyomni akartak:
Nemzeti imát irt
A szegény magyarnak.
Ott hangzik a bércen,
Ott a rónasíkon,
Hogy a lelkünk rajta
Lelkesedve sirjon.*

*Hófehér szent zászló
Lobogott kezében,
Magasan az égre
Tartotta keményen.
Csillagbetűkkel volt
Szárnyára himezve:
Minden igaz érzés,
Minden arany eszme.*

*Kölcsey sirjához
Járjunk el gyakorta:
Lángot vet onnan is
A haladó korra.
Aki csak áldást kért
Küzdő nemzetére,
Mondjunk ezer áldást
Porladó szívére.*

Pósa Lajos.

